

δοῦς καὶ ἄνευ ἐλατηρίων) μεταξύ δύο χωροφυλάκων, οἵτινες ὤφειλον νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὸν μέχρι Πετροπολέως· ὁ κ. Βαντρικ ἔλαβε θέσιν ἐντὸς ἄλλης τρόικας, ἡ δὲ ἀγροτικὴ ἀστυνομία εἰς τὰς λοιπὰς, καὶ ἡ συνοδία κροτούντων τῶν κωδωνίσκων ἐξεκίνησεν ἐκ τῆς αὐλῆς συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀφώνου ἐκπλήξεως ἀπορούντων τινῶν χωρικῶν καὶ οἰκετῶν.

Θ'

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς δίκης.

Ἡ Εἰρήνην ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν καὶ ὑπέστη τὴν φυλάκισίν της, μετὰ χαρᾶς μάλιστα. Ἐν τῇ στερήσει τῆς ἐλευθερίας της, εἶδεν αὐτὴ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐξιλασμοῦ. Διερχομένη ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐν ἀπομονώσει, ἀφιέρου αὐτὰς τῇ προσευχῇ καὶ τῷ Εὐαγγελίῳ, εἶχε δὲ καὶ τὸν καιρὸν ἵνα σκεφθῇ ἐν ἡρεμίᾳ περὶ τῆς θέσεώς της. Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις, ἣν ἔλαβε κατὰ τὴν νύκτα, τὴν ὁποίαν διήλθε μεταξύ τοῦ τρόμου καὶ τῆς προσευχῆς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ συζύγου της, ἔμεινεν ἀμετάτρεπτος. Δὲν ἐφοβεῖτο τὴν τιμωρίαν, ἀνέμενε καὶ ἐπεπόθει αὐτήν, διότι ἡ συνείδησις περὶ τοῦ ἁμαρτήματός της ἐπὶ μᾶλλον κατέθλιβεν αὐτήν. Ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐδίψα ἐξιλασμοῦ. Ἦδη δὲν ᾔθελε μάλιστα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Βελτίσσοφ καὶ πρὸς στιγμὴν, μαλαχθεῖσα τοσοῦτον θεοσεβῶς, ἐμέμφετο ἑαυτῆς; διότι κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς δὲν ἐπίστατο νὰ χαλιναγωγῇ τὸ πάθος της, παρεδόθη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ κατήγγειλεν αὐτὸν ἐνοχοποιήσασα καὶ σεαυτήν. «Καλλίτερον ν' ἀνελάμβανον ἐγὼ μόνη ἄπασαν τὴν εὐθύνην καὶ νὰ ὑφιστάμην ἄπασαν τὴν ποινὴν, ἐσκέπετο κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, ὅσον βαρυτέρα ἔσεται ἡ τιμωρία, τοσοῦτον μεγαλείτερος ὁ ἐξιλασμός!»

Ἀλλὰ τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Ἄλλως τε, πῶς ἠδύνατο νὰ καταγγεῖλη σεαυτὴν μόνην, ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ εἴπῃ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ διὰ τῆς ἀληθείας ταύτης νὰ θέσῃ ἀρχὴν πρὸς μετάνοιαν;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, εἶπεν ὁ κύριος Δεβεζαὶ διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς· εἰπέτε μοι... τί θὰ γίνῃ;... τί θὰ μὲ κάμετε;

— Θὰ σὰς φέρωμεν εἰς Τούρ, ἐντὸς τῆς ἀμάξης μου, καὶ θὰ σὰς θέσωμεν εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου θὰ μέινετε ἄχρις οὗ τελειώσῃ ἡ ἀνακρισις.

— Εἰς τὰς φυλακάς!...

— Ναί, κύριε.

— Ἀλλὰ, δίδω ἐγγύησιν... ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων... διακοσίας... ἡμῖς ἑκατομμύριον, καὶ περισσότερον ἔτι... ἂν θέλετε... κύριε... Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀρνηθῇτε... Τί φοβεῖσθε ἀπὸ ἐμέ;... βλέπετε... εἰμαι γέρων...

— Ἡ ἐγγύησις εἶναι διὰ τὰ πλημμελήματα, καὶ ὅχι διὰ τὰ κακουργήματα.

— Τὰ κακουργήματα!... πάντοτε κακουργήματα!... εἰμαι κακοῦργος!... ἐγὼ! ἐγὼ! ἐγὼ!... εἶναι τοῦτο δυνατόν;... Θεέ μου!... εἶναι πιστευτόν;... Ὁ νόμος εἶναι αὐστηρός, κύριε... τὸ εἰξεύρω... ἀλλὰ καὶ σεῖς εἰσθε ἰσχυρός... δύνασθε, ἂν θέλετε, νὰ μετριάσετε τὴν αὐστηρότητά του... Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἰμαι ἄθωος... σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἦμαι νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης... σὰς καθικετεύω, κύριε... γονυκλινής... ἀφισατέ με ἐδῶ...

— Μοῦ ζητεῖτε, κύριε, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ πράξω.

— Λοιπὸν θὰ ἦμαι εἰς τὴν φυλακὴν;... μὲ τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ληστές;...

— Ὅχι, κύριε... ἰδιαίτερον δωματίον θὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ θὰ σὰς μεταχειρισθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον.

— Ἀλλὰ πάντοτε θὰ ἦμαι εἰς τὴν φυλακὴν!

— Ἄλλο τίποτε δὲν δύναμαι νὰ πράξω.

Ὁ κόμης Δεβεζαὶ συνέστρεψε τὰ χεῖρας καὶ παχέα δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ἐξωδημένων καὶ ἐρυθρῶν ὀμμάτων του.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅπως θέσῃ τέρμα ταχύτερον εἰς τὴν ἀλγεινὴν ταύτην σκηνήν, στραφεὶς πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, εἶπεν:

— Κύριε, συντάξάτε τὴν ἔκθεσιν τῶν συμβάντων, ὅπως ἀναχωρήσωμεν.

— Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς μοὶ ἐπιτρέπει μίαν σπουδαίαν παρατήρησιν; εἶπεν ὁ ἀνακριτής.

— Βεβαίως.

— Νομίζω ὅτι, πρὶν ἢ συντάξωμεν τὴν ἔκθεσιν, ὀφείλομεν νὰ φέρωμεν τὸν φονέα ἐνώπιον τοῦ πτώματος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντος.

Ὁ κόμης οὐδὲν τούτων εἶχεν ἀκούσῃ. Τότε, ὁ εἰσαγγελεὺς, στραφεὶς πρὸς αὐτόν, εἶπεν:

— Κύριε κόμη, πρέπει νὰ μὰς ἀκολουθήσετε εἰς τὰ ὑπόγεια.

— Εἰς τὰ ὑπόγεια! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ κόμης. Θέλετε νὰ μὲ φέρετε ἐνώπιον τοῦ ἀνοικτοῦ ἐκεῖνου τάφου;

— Εἶναι ἀναπόφευκτον.

— Ἀλλὰ πρὸς τί;... Δὲν σὰς εἶπον ὅτι θὰ εὑρετε ἐκεῖ τὸ πτώμα;

— Πρέπει νὰ σὰς φέρωμεν ἐνώπιόν του. Εἰδὸς τι παραφροσύνης κατέλαβε τὸν κύριον Δεβεζαί.

— Δὲν ἔρχομαι! εἶπε μανιώδης, δὲν ἔρχομαι!... σύρατέ με, ἂν θέλετε.

— Ἦσυχάσατε, κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς· καὶ πρὸ πάντων σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσετε νὰ μεταχειρισθῶ τὴν βίαν.

— Τὴν ἔνοπλον βίαν!

— Ναί, κύριε.

— Ἀλλὰ περὶ ποίας ἐνόπλου βίας ὁμιλεῖτε;

— Δὲν ἤλθομεν ἐδῶ μόνοι... ἡ χωροφυλακὴ κατέχει τὸν πύργον.

— Ἡ χωροφυλακὴ!... ἐν τῇ οἰκίᾳ μου... ὡς ἐν τῇ οἰκίᾳ ληστοῦ!... Θεέ μου!... ἐχάθην!... ἡτιμάσθην!...

— Εἰσθε ἑτοιμος, κύριε κόμη;

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ... θὰ μὲ σύρετε διὰ τῶν χωροφυλάκων;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶ τὴν βίαν, ἡ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ... ἡ δὲ μέχρι τοῦδε διαγωγή μου πιστεύω ὅτι σὰς πείθει περὶ τούτου.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε... ὑπῆρξατε ἀγαθὸς πρὸς ἐμέ... πρὸς ἐμέ, τὸν ὅποιον θεωρεῖτε ὡς δολοφόνον... εἶναι ἀληθές καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

— Λοιπὸν μὴ μὲ ἐξαναγκάσετε νὰ μετανοήσω διὰ τὴν διαγωγὴν μου ταύτην καὶ μὴ λησμονῇτε ὅτι, ὅσον φοβερά καὶ ἂν φαίνωνται ὑμῖν τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐκτελῶ, εἶναι λίαν ἐπιτακτικά.

— Ἔστω, κύριε... ἀφοῦ ἦναι ἀνάγκη, σὰς ἀκολουθῶ.

— Ἐπειδὴ καὶ οἱ ὑπῆρέται ὑμῶν εἶναι συνηγμένοι ἐν τῇ μεγάλῃ αὐλῇ, ἔνθα οἱ χωροφύλακες τοὺς ἐπιβλέπουσι, ἦτο καλόν, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰ βλέμματά των, νὰ μεταβῶμεν δι' ἄλλου μέρους, ἂν ὑπάρχῃ, εἰς τὰ ὑπόγεια.

— Ἐχει καλῶς. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο μέρος.

— Ἐχομεν ἀνάγκην φωτὸς ἐκεῖ;

— Ναί, κύριε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔνευσεν εἰς τὸν γραμματέα του, ὅστις ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἐστίας κηροπήγιον, οὗτινος ἀνῆψε τὰ πέντε κηρία.

— Ἀγωμεν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, λαβὼν τὸν κόμητα, ὅστις ἐκλονίζετο, ἐκ τοῦ βραχίονος.

Ὁ κόμης ὠδήγησε τοὺς τρεῖς ἄνδρας τοῦ νόμου διὰ μικρᾶς τινος κλίμακος εἰς ἰδιαίτεραν τιὰ θύραν, ἀνοιγομένην ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν τῆς οἰκίας ὅπου ἔμενε φρουρῶν χωροφύλαξ.

— Πρέπει νὰ ἀκολουθήσω;... εἶπεν οὗτος εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ κόμης μετὰ τῶν τριῶν ἄλλων εὐρέθησαν μετ' οὐ πολὺ ἀπέναντι βαρεῖας καὶ παχυτάτης θύρας, ἄνωθι τῆς ὁποίας ἦτο θυρεός, μετὰ τῶν οἰκογενειακῶν ἐμβλημάτων τοῦ κόμητος.

Καὶ ἐκεῖ ἴστατο εἰς χωροφύλαξ.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ σταθεὶς ἐψέλλισεν:

— Ἐκεῖ εἶναι!...

MA'

Ὁ ἀνοικτὸς τάφος.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐδοκίμασε διαδοχικῶς τὰς δύο κλειδας· ἀλλὰ τὸ κλειθρον, ὃν ἐσκωριασμένον, δὲν ἠνοίγετο· ὅθεν, στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα, εἶπεν:

— Δοκιμάσατε καὶ σεῖς...

Ὁ γραμματεὺς, δὸς εἰς τὸν χωροφύλακα τὸ κηροπήγιον, ἔλαβε τὰς κλεῖδας καὶ κατέβαλε μεγάλας προσπάθειάς ὅπως ἀνοίξῃ.

Ἐπὶ τέλους, αἱ προσπάθειαι τοῦ ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Τὸ κλεῖθρον ὑπεχώρησεν. Ἡ πρώτη θύρα ἠνεόχθη. Ὁ γραμματεὺς, ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ του, εἰσῆλθε πρῶτος τοῦτον ἠκολούθησαν ὅτε εἰσαγγελεὺς, ὁ ἀνακριτής, ὁ κόμης καὶ ὁ χωροφύλαξ, φέρον τὸ φῶς.

Ἀφίκοντο εἰς τὴν δευτέραν θύραν.

Μετὰ ὑπερανθρώπους προσπάθειάς, ὁ γραμματεὺς κατάρθρωσε ν' ἀνοίξῃ καὶ ταύτην.

Ὁ κόμης ἦτο σχεδὸν λιπόθυμος.

— Θάρρος, κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ εἰσαγγελεὺς, λαβὼν αὐτὸς τὸν βραχίονά του, ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ... καὶ ἔλθετε... ἔν λεπτὸν μόνον, καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.

Εἰς τὸ τρέμον φῶς τῶν κηρίων, ἐφαίνετο δεξιᾷ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, τάφος ἀνοικτὸς ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, οὗ τὸ κάλυμμα ἐστηρίζετο ἐπὶ ἐτέρου τάφου ὑψηλοτέρου.

Ὁ κόμης ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο· εἶτα τείνας τὴν χεῖρα ἐψιθύρισεν :

— Ἰδοὺ ὁ τάφος... ἐκεῖ εἶναι τὸ πτώμα...

Καὶ γονυπετήσας ἤρξατο νὰ ἱκετεύῃ τὸν Θεὸν ὅπως σώσῃ αὐτὸν διὰ τινος θαύματος.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐποίησε νεῦμα εἰς τὸν χωροφύλακα ν' ἀγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ γέροντος, εἶτα ἐπλησίασε μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τάφον.

Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἔρρηξαν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ὅτε ἀνελθόντες τὰς βαθμίδας τοῦ μνημείου παρετήρησαν ἐντὸς αὐτοῦ.

Καὶ εἶχον δίκαιον.

Ὁ τάφος ἦτο κενός! Οὐδὲν πτώμα παρὰ τὴν μολυβδίνην σορόν!

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Τε...ρά...στι...ον! προσέθετο ὁ ἀνακριτής, τονίζων ἰδιαίτερος ἐκάστην συλλαβήν.

— Καὶ ὅμως οὗτος εἶναι ὁ τάφος!

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

— Ἰδοὺ ἡ μολυβδίνη σορός, περὶ ἧς γίνεταί λόγος ἐν τῇ καταγγελίᾳ.

— Ἄλλως τε, δὲν ὑπάρχει καὶ ἄλλος τάφος ἀνοικτός.

— Τί σημαίνει ἄρα γε τοῦτο;

Ταῦτα πάντα ἐλέχθησαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Μετὰ μακρὰν σκέψιν, ὁ εἰσαγγελεὺς προσέθετο :

— Τοῦτο, ἐπὶ τέλους, δὲν ἀποδεικνύει ἄλλο ἢ ὅτι ὁ κόμης, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν σήμερον συμβαινόντων, ἐξηφάνισε τὸ πτώμα.

— Μοὶ ἐπιτρέπει ὁ κ. εἰσαγγελεὺς, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, κινῶν δυσπίστως τὴν κεφαλὴν... νὰ κάμω αὐτῷ ταπεινὴν τινα παρατήρησιν;

— Βεβαίως.

— Νομίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως δὲν ἔχει ὑπόστασιν.

— Ἀ!

— Εἶναι προφανές ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαὶ φρονεῖ ὅτι τὸ πτώμα εὐρίσκεται ἐδῶ.

— Τὸ πιστεύετε;

— Εἰμαι βέβαιος... διότι, ἂν εἴξευρεν ὅτι οὐδὲν θὰ εὐρίσκωμεν ἐδῶ, θὰ ἠρνεῖτο τὸ γεγονός καὶ θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς λόγους του. Οὐδεὶς δ' ἡμῶν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐκδώσῃ κατ' αὐτοῦ ἔνταλμα συλλήψεως καὶ νὰ ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην. Θὰ εἶχε δὲ τὸ δικαίωμα νὰ καταδιώξῃ τὸν καταγγέλλοντα αὐτὸν ἐπὶ συκοφαντίᾳ... ἐνῷ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ζητήσωμεν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην διὰ τὴν τόσο δυσάρεστον ἐνόχλησιν.

— Πιστεύω ὅτι ἔχετε δίκαιον.

— Μὴν ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου... διότι, ὅτε εἵπομεν ὅτι θὰ καταβῶμεν εἰς τὰ ὑπόγεια, ὁ κόμης, ἀντὶ νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν πρώτην του ἄρνησιν, ἔντρομος ὡμολόγησεν ὅτι ἐφόνευσε τὸν κύριον Βιλλεδιού καὶ ὅτι τὸ πτώμα τούτου ἠθέλωμεν εὐρεῖ ἐν τινὶ ἀνοικτῷ τάφῳ. Εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἥτις εἶναι ἡ κατάδική του — διότι ἡ μονομαχία δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ — ὁ κόμης προέβη πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματός του ὑπῆρχε καὶ ὅτι ἠθέλωμεν εὐρεῖ αὐτὴν ἐδῶ... Τοῦτο μοὶ φαίνεται λογικώτατον.

— Οὕτω βέβαια ἔχει... ἀλλὰ τί ἔγινε τὸ πτώμα;

— Τοῦτο δὲν εἶναι τόσο σαφές.

— Ποῖος, πλὴν τοῦ κυρίου Δεβεζαί, εἶχε συμφέρον νὰ τὸ ἐξαφάνισῃ;

— Ἀγνοῶ... Ἡ ἀνάκρισις θὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἐστὲ βέβαιος, κύριε εἰσαγγελεῦ, ὅτι οὐδὲν θὰ παραμελήσω ὅπως διαφωτισθῶσι τὰ σκότη ταῦτα.

— Γινώσκω τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἱκανότητά σας...

— Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς εἶναι λίαν ἀγαθός...

— Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι καλὸν νὰ ἀφίσωμεν τὸν κύριον Δεβεζαί ἐν τῇ πλάνῃ του;

— Ἦθελα νὰ τὸ εἰπῶ. Χαίρω δὲ διότι ἔχετε τὴν αὐτὴν γνώμην.

— Ἄς σφραγίσωμεν λοιπὸν τὰ ὑπόγεια ταῦτα καὶ ἄς συντάξωμεν τὴν ἔκθεσιν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπλησίασεν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις ἐξηκολούθει ὦν γονυπετής καὶ προσευχόμενος. Οὗτος ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, ὅτε ἤσθάνθη τὸν εἰσαγγελέα θίζαντα τὸν ὦμόν του, προσεῖδεν αὐτὸν μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων.

— Κύριε... εἶπεν αὐτῷ ὁ εἰσαγγελεὺς... τὸ ἔργον ἡμῶν ἐτελείωσε... δυνάμεθα νὰ ἐγκταλείψωμεν τὰ πένθιμα ταῦτα ὑπόγεια.

Ἀκτὶς εὐγνωμοσύνης καὶ σχεδὸν χαρᾶς ἐξήστραψεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ γέροντος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε... ἐψέλλισεν, εὐχαριστῶ, διότι ἐλάβετε οἶκτον δι' ἐμέ καὶ δὲν μὲ ἀναγκάσετε νὰ ἰδῶ ἐκεῖνον... ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκεῖ...

Ὁ ἀνακριτής ἔθιξε τὸν ἀγκῶνα τοῦ εἰσαγγελέως. Τοῦτο δ' ἐσήμαινεν :

— Βλέπετε καλῶς ὅτι δὲν ἠπατώμην. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξεδήλωσε δι' ἐνὸς νεύματος τὴν ἐπιδοκιμασίαν του.

Ὁ κόμης ἠγέρθη, καὶ οἱ πέντε ἄνδρες — συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ χωροφύλακος, ὅστις οὐδὲν ἐνόησεν ὅσων συνέβησαν — εἰσῆλθον αὐτὸς εἰς τὸν θολὸν διάδρομον.

Καθ' ὁδόν, ὁ χωροφύλαξ εἶπε, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, εἰς τὸν γραμματέα, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὁποῖου ἐβάδιζεν :

— Ἐ! τί εὐρήκατε;

— Τί εὐρήκαμεν;

— Ναί.

— Εὐρήκαμεν... τίποτε.

— Ἀ!

— Ἐνοεῖτε;

— Ὅχι.

— Τόσον τὸ χειρότερον διὰ σὰς... διότι εἶναι καθαρῶτατον.

Ὁ χωροφύλαξ ἔξεσε τὸ μέτωπόν του. Τὸ καθαρῶτατον ἐκεῖνο ἐφαίνετο αὐτῷ σκοτεινιώτατον.

Φθάσαντες εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, ἔκλεισαν αὐτὴν ἐπιμελῶς, ἐπιθέσαντες καὶ τρεῖς σφραγίδας, εἶτα ἔσθεσαν τὰ κηρία... Ὁ χωροφύλαξ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἀνῆλθον διὰ τῆς αὐτῆς κλίμακος εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κόμητος, ὅστις βλέπων ὅτι ἐφρουρεῖτο ὡς ἔνοχος ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ του ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε φοβερὸν ὄνειρον.

Ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκάθησε παρὰ τινα τράπεζαν, ἐξήγαγε κεράτινον μελανοδοχεῖον, ἠτοίμασε τὴν γραφίδα του, ἔλαβεν ἐκ μεγάλου χαρτοφυλακίου χαρτόσημον καὶ περιέμεινε νὰ ὑπαγορεύσῃ αὐτῷ τὴν ἔκθεσιν ὁ ἀνακριτής.

Ὁ κύριος Δεβεζαί, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, οὐδεμίαν εἶχε συνείδησιν τῶν γινομένων.

MB'

Ἡ Ἀναχώρησις.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀνακριτοῦ ὑπῆρξε βραχυτάτη, ἐβεβαίω μόνον ὅτι τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ κύριος Δεβεζαί — κατὰ τὴν ὁμολογίαν του — ἐφόνευσεν τὸν ὑποκόμητα Ἀρμάνδον Βιλλεδιού, ὡς ἔλεγεν, ἐν μονομαχίᾳ, καὶ οὐχὶ ἐξ ἐνέδρας. Περὶ τῆς εἰς τὰ ὑπόγεια ἐπισκέψεως οὐδὲν ἐλέγετο, ὅπως ἀποκρυβῇ ἀπὸ τοῦ κόμητος — προσωρινῶς τουλάχιστον — ἡ ἐξαφάνισις τοῦ πτώματος.

Περαιτωθείσης τῆς ἐκθέσεως καὶ ἀναγνωσθείσης, γεγονυῖα τῇ φωνῇ καὶ εὐκρινῶς ὑπὸ τοῦ γραμματέως, ὁ κόμης Δεβεζαί, προσκληθείς, ὑπέγραψεν αὐτὴν μηχανικῶς, ἐν τῷ ὑποδειχθέντι αὐτῷ μέρει.

Θὰ ὑπέγραφε καὶ αὐτὴν τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Δὲν συνῆλθε δέ, ἡ ὅτε ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπεν αὐτῷ :

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν, κύριε.

— Ἀ! — εἶπεν ὁ κόμης — δὲν ἔχετε λοιπὸν ἄλλην ἐργασίαν ἐδῶ;

— Ὅχι.

— Τόσον τὸ καλλίτερον.
— Θέλετε νὰ διατάξω τὸν θαλαμηπό-
λον σας νὰ ἐτοιμάσῃ ὀλίγα φορέματα ;
— Φορέματα ; ... Νὰ τὰ κάμω τί ; ...
Δὲν ἔχω ἀνάγκην.
— Τοῦλάχιστον ἀσπρόρουχα.
— Δὲν εἶναι ἀνάγκη... θὰ μοῦ στείλ-
λουν ἀργότερα... Δὲν θέλω τίποτε.
— Ἔστω.

— Ἐχετε κατὰ νοῦν νὰ μὲ κρατήσετε
πολὺ εἰς τὴν φυλακὴν, κύριε ; ...
— Δυστυχῶς δὲν δύναμαι, ὡς ἐπεθύ-
μουν, νὰ σᾶς εἰπῶ ἀκριβῶς.
— Ἀκριβῶς ναί, τὸ ἐννοῶ... ἀλλ' ὡς
ἔγγιστα.

— Ἡ ἀνάκρισις ἴσως διαρκέσῃ ἐπὶ ὁ-
λόκληρον μῆνα.

— Μῆνα !... Πόσον καιρὸν, Θεέ μου !
... Καὶ ἔπειτα ;

— Τὸ ὀρκοδικεῖον θὰ ἀποφασίσῃ, ἂν
θὰ ἀπολυθῇτε ἢ θὰ καταδικασθῇτε.

— Νὰ καταδικασθῶ ! ... Ἀλλ' εἶναι
ἀδύνατον, κύριε... Πῶς θὰ καταδικασθῶ,
ἀφοῦ δὲν ἤμην ἐνοχος ;

— Τοῦτο πρέπει νὰ τὸ ἀποδείξετε εἰς
τὸν ἀνακριτὴν.

— Νὰ τὸ ἀποδείξω !... ἀλλὰ πῶς ; ...
Ἐκτὸς ἂν οἱ νεκροὶ ἐξέλθουν τοῦ μνήμα-
τος...

Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς
τὰς ἀλγεινὰς ταύτας συγκινήσεις, εἶπεν :

— Σᾶς περιμένωμεν, κύριε.

— Ἦθελον πρὶν ἀναχωρήσωμεν ... νὰ
ἀποχαιρετίσω τὰ τέκνα μου...

— Δυστυχῶς τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον !... διατί ;

— Διότι εἴσθε ὑπὸ αὐστηρὰν ἀπομόνω-
σιν. Δὲν δύνασθε δὲ νὰ συγκοινωνήσετε
μὲ κανένα.

— Ἀ !... πτωχή μου Μαγδαληνή !...
πτωχή μου Μαγδαληνή !... ἐφέλλισεν ὁ
κόμης.

Εἶτα ἐγείρας τὴν κεφαλὴν προσέθετο
διὰ σπαρακτικῆς φωνῆς :

— Ἀς ἦναι καὶ ἡ θυσία αὕτη ! ...
καὶ αὕτη ἀκόμα ἡ λύπη ! ... εἰμαι εἰς
τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ
τοῦ βραχίονος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν
κλίμακα.

Ὁ ἐνωματάρχης περιέμενεν ἐν τῷ προ-
δῶμῳ.

Μόλις εἶδεν αὐτοὺς ἐρχομένους, προβὰς
εἰς τὴν κλίμακα ἐφώνησεν :

— Ἰππεύσατε πάντες !

Οἱ χωροφύλακες, ἐγκαταλιπόντες ἀμέ-
σως τὰς διαφόρους ἐξόδους τῆς οἰκίας,
ἔνθα ἐφρούρουν, ἔσπευσαν νὰ ἱππεύσωσιν.

Οἱ ὑπηρετὰι ἀπὸ τῆς θύρας τῶν μα-
γειρείων, ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι, ἔβλεπον
ταῦτα πάντα ἔντρομοι. Ἐγίνωσκον ὅτι φο-
βερὰ κατηγορία ἐκρέματο ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ
κόμητος, ἀλλ' ἠγνόνουν ποία.

[Ἐπετα συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον συγχινητικώτατον
Ἰσπανικὸν διήγημα, ὡς καὶ τὰ πρὸ πολλοῦ δημοσιευ-
θέντα διηγήματα ὁ «Σκελετὸς τῆς Ὀρνίθος» καὶ
«Μία νύξ ἐν Ἀντίλλαις», μετεφράσθησαν, πρὸ εἰκο-
σαετίας περίπου, ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Παναγιώτου Δ.
Ταγκοπούλου, ἀσμένους δὲ παρεωρήθησαν ἡμῖν πρὸς
δημοσίευσιν. ὑπὸ τοῦ φιλάτου ἡμῖν υἱοῦ αὐτοῦ κ. Δ.
11. Ταγκοπούλου, μετ' ἄλλων, ἄτινα δημοσιεύσαμεν
εἰς προσηχὴ φύλλα. Σ. τ. Δ.

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1621, περὶ τὴν με-
σημβρίαν τῆς 31 Μαρτίου, πάντες σχεδὸν
οἱ Αὐλικοὶ Φιλίππου τοῦ Γ' ἦσαν συνη-
θροισμένοι εἰς τὸν βασιλικὸν αὐτοῦ θάλα-
μον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ «Buen Retiro».
Ὁ ἀὴρ ἦτο ἔτι ψυχρὸς, συχνάκις δὲ συμ-
βαίνει τοῦτο ἐν Μαδρίτῃ, κατὰ τὴν ὥραν
ταύτην τοῦ ἔτους. Χαλκίνη θερμάστρα,
χρυσῇ γεγλυμμένη, εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ θαλάμου, οὐ μακρὰν δὲ ταύτης, καὶ
πλησίον παραθύρου — ἐξ οὗ ἐφαίνοντο οἱ
ἀνακτορικοὶ κήποι καὶ ὁ ὀρειχάλκινος ἀν-
δρὶς Καρόλου τοῦ Ε' ἐφίππου — ἐκάθητο
ἐπὶ σκίμποδος ὁ βασιλεὺς Φίλιππος Γ'.
Ἐκτὸς τῶν παρασῆμων τοῦ Ἀγίου Ἰα-
κώβου, τοῦ Καλατράβα καὶ τῆς Ἀλιαν-
τάρας, ἄτινα ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ στήθους
του, ἡ λευκότης τοῦ προσώπου του, ἡ
ὑπόξανθος κόμη του, ἥτις ἀραιὰ ἐπιπτεν
ἐπὶ τοῦ μετώπου του, καὶ τὸ ἀραιὸν γέ-
νειόν του, ἐδήλουν, ὅτι μόνον ἡ ὥχρὰ εἰκὼν
τοῦ ἀπογόνου τοῦ αὐστριακοῦ οἴκου εὐρί-
σκετο ἐκεῖ, ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Buen
Retiro.

Ὁ Φίλιππος Γ' ἀνελάμβανεν ἤδη ἐκ
σοβαρᾶς ἀσθενείας, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν
ἐντελῶς ἀναρρώσει — ὡς ὑπερβὰς τὸ
τεσσαρακοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας
του — παρετηροῦντο ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐ-
τοῦ καὶ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ σώματός του,
σημεῖα προώρου γήρατος. Εἶχε τὴν κεφα-
λὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς εἰ
μόλις ἠδύνατο νὰ βασιτάσῃ τὸ ἄχθος αὐ-
τῆς, τὰς παρεῖας κοίλας, τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἄμαυρούς, καὶ σχεδὸν ἄλαμπεῖς, τὰς ἰ-
σχὰς καὶ ὀστεώδεις χεῖρας ἐπὶ τῶν γονά-
των. Ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ καὶ περιβεβλη-
μένος τὴν μελανὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, ὡ-
μοιάζε μετ' ἐπιθανάτιον, ὅστις ἔφερεν ἐκ
προοιμίων τὸ ἴδιον αὐτοῦ πένθος. Εἰ καὶ
ἡ ὁμήγουρις ἦν πολυάριθμος, ἐν τούτοις
ἐφαίνετο σιωπηλὴ καὶ κατηφής, ὡς εἰ εὐ-
ρίσκετο ἐν ἐπικηδείῳ θαλάμῳ.

Παρὰ τὸν βασιλικὸν σκίμποδα, ἀρι-
στερά, ἐκάθητο, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀτλαζίου καὶ
μεταξοπτίλου σκίμποδός του, ὁ αὐλάρχης
τοῦ Βασιλέως, διακρινόμενος ἐκ τῆς χρυ-
σῆς κλειδός, ἣν ἔφερε χιαστί, ὀλίγον δ' ἄ-
νωτέρω, ὁρθος, ὁ δοῦξ τοῦ Μεδίνα Τσέλι,
ὁ μέγας αὐτοῦ ἀρχιθαλαμηπόλος, ὅστις,
δυνάμει τοῦ τίτλου του, ἀπελάμβανε τῆς
τιμῆς νὰ ἐνδύῃ καὶ ἐκδύῃ τὸν μονάρχη
του, καὶ μετ' αὐτοὺς, ἴσταντο, ἐπίσης ὁρ-
θοί, ὁ μέγας ἱπποκόμος, ὁ ἀρχιτρίκλι-
νος, καὶ πλείστοι Αὐλικοὶ, πάντες σοβα-
ροί, μελανὴν περιβεβλημένοι ἐνδυμασίαν,
μετὰ μεγάλων χειρῶν, καὶ μετὰ τὴν κεφα-

λὴν κεκαλυμμένην, κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν
τῆς Ἰσπανικῆς Αὐλῆς.

Δεξιᾷ τοῦ βασιλέως, ἴσταντο δύο κυ-
ριαί, ἡ μὲν γραῖα, ἐρρυτιδωμένη καὶ σύν-
νους, ἡ δ' ἑτέρα νεαρά, λευκοτάτη, μετὰ
πρόσωπον ἀκτινοβόλον, καὶ μόλις εἰκο-
σαετίς. Ἡ πρώτη ἦν ἡ Μεγαλὴ Κυρία, ἡ
δ' ἄλλη ἡ πριγκίπισσα τῶν Ἀστούριων,
καὶ νύμφη Φιλίππου τοῦ Γ', ἡ θελκτικὴ
Ἑλισάβετ τῆς Γαλλίας, ἡ ἀνταλλάξασα
ὁλόκληρον βίον ἑορτῶν καὶ ἡδονῶν, δι' ὑ-
πάρξεως μονοτονίαν, καὶ σχεδὸν μοναστι-
κῆς, τοσοῦτον ὀλεθρίας δι' ἡγεμονίδα ὡς
αὐτήν. Ἡ ξανθὴ καὶ ἀφροντίς αὕτη νεα-
νις, ἥς ὁ ἥλιος τῆς Καστιλλίας δὲν ἐπρό-
φθασε νὰ μεταβάλλῃ τὸ χρῶμα τοῦ προ-
σώπου της, δὲν ἐγνώριζε λεπτομερῶς τὰ
τῆς ἐθιμοταξίας τῆς Ἰσπανικῆς Αὐλῆς.

Φίλιππος ὁ Γ' ἀνεκάθησεν ἐπὶ τοῦ
σκίμποδός του καὶ λύσας τὴν σιωπὴν —
καθότι ἡ ἐθιμοταξία τῆς Ἰσπανικῆς Αὐλῆς
ἐμποδίζει νὰ ὁμιλήσῃ τις, ἂν πρῶτον ὁ
βασιλεὺς δὲν ἀποτείνει τὸν λόγον — εἶπε
διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς :

— Ἡ ἀκρόασις τοῦ κ. πρέσβους τῆς
Γαλλίας, τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ δώσω, μετὰ
ἐκούρκατε. Τί ὦρα εἶνε ;

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ
πριγκίπισσα τῶν Ἀστούριων, μόλις εἶνε
ἡ τετάρτη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἐστράφησαν μετ'
ἐκπλήξεως πρὸς τὴν Ἑλισάβετ τῆς Γαλ-
λίας. Ὁ Βασιλεὺς συνέσπασε τὰς ὀφρὺς
καί,

— Κόρη μου, εἶπεν ἀποτόμως, ἐκτα-
ξεύσας ἅμα βλέμμα ὀργίλον κατὰ τῆς Με-
γάλης Κυρίας, ἔπρεπε νὰ σὲ διδάξουν, ὅτι
ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ βασι-
λέως περὶ τῆς ὥρας εἶνε καθήκον τοῦ κυ-
ρίου δουκὸς Μεδίνα Τσέλι, ἀρχιθαλαμη-
πόλου.

Ἡ πριγκίπισσα ἠρωτήσατο, δάκρυα δὲ
ἀγανακτήσεως ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὠραίων
τῆς ὀφθαλμῶν. Ὁ Φίλιππος Γ' προσε-
ποιήθη ὅτι δὲν εἶδε τι, καὶ ἐξηκολούθησε :

— Δὲν εἶνε σήμερον ἡ τριακοστὴ πρώτη
Μαρτίου ;

Φωνὴ ἀσθενεστάτη ἠκούσθη :

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ἐτελεῖτο ποτὲ εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς
Ἰσπανίας — ἐπανέλαβε Φίλιππος ὁ Γ' —
λαμπρὰ ἐπέτειος ἑορτὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν
συνεκροτοῦντο ταυρομαχίαι ἐπὶ τῆς πλα-
τείας Mayor, καὶ ἐπίσημον χειροφίλημα
εἰς τὸ ἀνάκτορον Buen Retiro, διότι,
κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶχον νυμφευθῇ
Μαργαρίταν τὴν Αὐστριακὴν — τὴν βα-
σίλισσάν σας, κύριοι. Ὅλοι βεβαίως τὴν
ἐνθυμεῖσθε ! Ἦτο ὠραία, ὡς σύ, κόρη
μου. Ἀγνοῶ διατί αἱ βασίλισσαι τῆς Ἰ-
σπανίας ἀποθνήσκουσι νέαι. Μαργαρίτα
ἡ Αὐστριακὴ, μοὶ ἀνηπάγη κατὰ τὸ ἀν-
θος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ὠραιότητός της.
Παρῆλθον ἔκτοτε δέκα ὁλόκληρα ἔτη, μετὰ
περιμένει ἐκεῖ, εἰς τὸ Ἐσκουριά... Αὐτὸ
εἶνε θλιβερόν... ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον
περὶ αὐτοῦ... Ποῦ εἶνε ὁ Ἰνφάντης δὸν
Φίλιππος ;

Οὐδεὶς ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ